

Sygn. akt VI P 196/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2018 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództw: A. D., A. P. (1), A. S., K. T., P. W. (2)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o ryczałty

1. oddała powództwa A. D., A. P. (1), A. S., K. T. i P. W. (2),
2. zasądza na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. od powoda:
 - a. A. D. kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
 - b. A. P. (1) kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
 - c. A. S. kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
 - d. K. T. kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
 - e. P. W. (2) kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. odstępuje od obciążania powodów kosztami sądowymi.

Sygn. akt VI P 196/15

UZASADNIENIE

P. W. (2) w dniu 7 maja 2015 roku (data nadania w placówce pocztowej) wniósł pozew przeciwko (...) Sp. z o. o. o zapłatę kwoty 49.900 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty tytułem ryczałtów za noclegi za okres od dnia 10 marca 2008 roku do dnia 21 grudnia 2013 roku.

(pozew – k. 1-6 akt VI P 196/15)

K. T. w dniu 7 maja 2015 roku (data nadania w placówce pocztowej) wniósł pozew przeciwko (...) Sp. z o. o. o zapłatę kwoty 49.900 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty tytułem ryczałtów za noclegi za okres od dnia 6 lutego 2012 roku do dnia 15 lutego 2014 roku.

(pozew – k. 1-6 akt VI P 197/15)

A. D. w dniu 7 maja 2015 roku (data nadania w placówce pocztowej) wniósł pozew przeciwko (...) Sp. z o. o. o zapłatę kwoty 49.900 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty tytułem ryczałtów za noclegi za okres od dnia 1 kwietnia 2009 roku do dnia 7 marca 2014 roku.

(pozew – k. 1-6 akt VI P 204/15)

A. S. w dniu 7 maja 2015 roku (data nadania w placówce pocztowej) wniósł pozew przeciwko (...) Sp. z o. o. o zapłatę kwoty 49.900 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty tytułem ryczałtów za noclegi za okres od dnia 21 lutego 2008 roku do dnia 2 stycznia 2014 roku.

(pozew – k. 1-6 akt VI P 212/15)

A. P. (1) w dniu 7 maja 2015 roku (data nadania w placówce pocztowej) wniósł pozew przeciwko (...) Sp. z o. o. o zapłatę kwoty 49.900 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty tytułem ryczałtów za noclegi za okres od dnia 28 kwietnia 2005 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku.

(pozew – k. 1-6 akt VI P 213/15)

Zarządzeniem z dnia 15 maja 2015 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych połączył sprawę o sygn. akt VI P 196/15 ze sprawami o sygn. akt VI P 197/15, VI P 204/15, VI P 212/15 i VI P 213/15 celem łącznego rozpoznania pod sygn. akt VI P 196/15.

(zarządzenie z dnia 15.05.2015r. – k. 33)

W odpowiedzi, (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. wniosła o oddalenie powództw w całości i zasądzenie od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W ocenie pozwanej roszczenia wszystkich powodów są niesprecyzowane, zaś roszczenia sprzed maja 2012 roku są przedawnione. Ponadto wszelkie należności wynikające ze stosunku pracy, jaki łączył powodów z pozwaną, zostały im w całości wypłacone; co więcej, wszelkie należności z tytułu ryczałtów noclegowych zostały wyliczone i wypłacone na podstawie zaakceptowanych przez powodów druków delegacji służbowych, a przyjęte stawki ryczałtów noclegowych mają odzwierciedlenie w stosownych rozporządzeniach.

(odpowiedź na pozew – k. 50-53 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. W. (2) był zatrudniony w (...) Sp. z o. o. na stanowisku kierowcy na trasach międzynarodowych w okresie od dnia 10 marca 2008 roku do dnia 21 grudnia 2013 roku w wymiarze pełnego etatu. Zgodnie z zaświadczeniem pracodawcy, wynagrodzenie powoda wynosiło 2.090,00 zł brutto.

(dowód: świadectwo pracy – k. 9, zaświadczenie o wynagrodzeniu - k. 58)

K. T. był zatrudniony w (...) Sp. z o. o. na stanowisku kierowcy na trasach międzynarodowych w okresie od dnia 6 lutego 2012 roku do dnia 15 lutego 2014 roku. Zgodnie z zaświadczeniem pracodawcy, wynagrodzenie powoda wynosiło 2.063,33 zł brutto.

(dowód: świadectwo pracy – k. 9 akt VI P 197/15, zaświadczenie o wynagrodzeniu - k. 60)

A. D. był zatrudniony w (...) Sp. z o. o. na stanowisku kierowcy na trasach międzynarodowych w okresie od dnia 1 kwietnia 2009 roku do dnia 7 marca 2014 roku. Zgodnie z zaświadczeniem pracodawcy, wynagrodzenie powoda wynosiło 2.036,67 zł brutto.

(dowód: świadectwo pracy – k. 9 akt VI P 204/15, zaświadczenie o wynagrodzeniu - k. 57)

A. S. był zatrudniony w (...) Sp. z o. o. na stanowisku kierowcy na trasach międzynarodowych w okresie od dnia 21 lutego 2008 roku do dnia 2 stycznia 2014 roku. Zgodnie z zaświadczeniem pracodawcy, wynagrodzenie powoda wynosiło 2.090,00 zł brutto.

(dowód: świadectwo pracy – k. 21 akt VI P 212/15, zaświadczenie o wynagrodzeniu - k. 56)

A. P. (1) był zatrudniony w (...) Sp. z o. o. na stanowisku kierowcy na trasach międzynarodowych w okresie od dnia 28 kwietnia 2005 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku. Zgodnie z zaświadczeniem pracodawcy, wynagrodzenie powoda wynosiło 2.090,00 zł brutto.

(dowód: świadectwo pracy – k. 9 akt VI P 213/15, zaświadczenie o wynagrodzeniu - k. 59)

Zgodnie z umowami o pracę na czas określony, na pensję powoda A. D. składało się wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1.386,00 brutto, a powodów P. W. (2), K. T., A. S. i A. P. (1) – wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1.400,00 brutto; w przypadku świadczenia pracy poza siedzibą pracodawcy, pracownikom przysługiwały dodatkowo diety w wysokości określonej w Regulaminie pracy i wynagradzania obowiązującym w Spółce.

Pracownicy uprawnieni byli do otrzymania świadczeń pieniężnych z tytułu krajowej oraz zagranicznej podróży służbowej, określonych w Regulaminie Wynagradzania. Ponadto w Spółce przyjęta była praktyka, że każda podróż służbowa była odnotowywana, ewidencjonowana i rozliczana na podstawie dokumentu delegacji służbowej.

Zgodnie z § 20 Regulaminu Wynagradzania z dnia 12.10.2007r., należności pracownika z tytułu podróży służbowej regulują przepisy wydane na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p.

Zgodnie z § 19 Regulaminu Wynagradzania z dnia 11.06.2012r., w przypadku podróży służbowej pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową, którymi są:

- rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1990 ze zm.),
- rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.).

Zgodnie z § 19 Regulaminu Wynagradzania z dnia 12.12.2013r., w przypadku podróży służbowej pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową:

1. z tytułu podróży krajowej zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29.01.2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej;

2. z tytułu podróży zagranicznej:

a) za nocleg przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu określonego w § 19 pkt. 2 ppkt. a Regulaminu; w razie nie przedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 20 euro. Wysokość stawki jest stała niezależnie od kraju docelowego podróży.

b) w uzasadnionych przypadkach pracodawca może wyrazić zgodę na zwrot kosztów za nocleg, stwierdzonych rachunkiem w wysokości przekraczającej limit, o którym mowa w ust. 2 ppkt b.

c) przepisów w ppkt. a, b, c nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniają pracownikowi bezpłatny nocleg.

d) pozostałe koszty zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29.01.2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

(dowód: akta osobowe, Regulamin Wynagradzania z 12.10.2007r. - k. 73, Regulamin Wynagradzania z 11.06.2012r. - k. 83, Regulamin Wynagradzania z 12.12.2013r. - k. 93, opinia biegłego z zakresu rachunkowości – k. 387-402, protokół z kontroli PIP – k. 196-206, zeznania świadka M. K. protokół z rozprawy z dnia 13.01.2016r. – k. 225-259)

P. W. (2), K. T., A. S., A. P. (1) i A. D. podpisywali oświadczenia, zgodnie z którym potwierdzili, że zapoznali się z regulaminami wynagradzania obowiązującymi w pozwanej Spółce. Regulaminy były dostępne do wglądu pracowników w siedzibie pracodawcy.

(dowód: oświadczenia o zapoznaniu się z regulaminem wynagradzania - akta osobowe A. D. – k. 11 cz. B, akta osobowe A. P. (1) – k. 9, 23, 45 cz. B, akta osobowe A. S. – k. 5, 51 cz. B, akta osobowe K. T. – k. 8, 31, 43 cz. B, akta osobowe P. W. (2) – k. 5, 45 cz. B, zeznania świadka A. P. (2) protokół z rozprawy z dnia 24.10.2016r. – k. 335-337)

P. W. (2), K. T., A. S., A. P. (1) i A. D., jako kierowcy samochodu ciężarowego, wykonywali przewozy krajowe i zagraniczne. W czasie podróży powodowie spędzali noce w kabinie samochodu wyposażonej do spania.

Po zakończonej podróży służbowej pracownik wypełniał kartę drogową, w której wpisywał wszystkie dane dotyczące wykonanej podróży służbowej, zużytego paliwa i liczby przejechanych kilometrów w celu rozliczenia kosztów paliwa.

Dodatkowo pracownik wypełniał dokument pt. „delegacja służbowa”.

W pierwszej części takiej delegacji znajdowało się polecenie wyjazdu służbowego, które kierowca otrzymywał od dyspozytora. Kierowca wypełniał pola takie jak imię i nazwisko delegowanego, samochód i jego numery rejestracyjne, informacja o kwocie otrzymanych zaliczek i podpis delegowanego. Następnie przekazywał tę delegację dyspozytorowi J. K. lub M. B. i po jej podpisaniu przez dyspozytora, kierowca wyruszał w podróż. Po powrocie z podróży pracownik rozliczał się z delegacji, oddawał wszystkie rachunki i kartę drogową dyspozytorowi, a ten przekazywał wszystkie dokumenty wraz z dokumentem pt. „delegacja służbowa” referentowi ds. rozliczeń B. K.. Na podstawie karty drogowej B. K. wyliczała należne pracownikowi diety i ryczałty za noclegi. Ich wysokość pracownice księgowości wpisywały na dokumencie pt. „delegacja służbowa”. Z uwagi na brak na nim pozycji dotyczącej ryczałtów za noclegi, na druku dokumentu B. K. wpisywała słowo „noclegi”. Tak wypełniony dokument przekazywała do księgowości. W ten sposób wyliczoną należność współpracująca z pozwaną Spółką (...) wypłacała z kasy, uprzednio odejmując od wyliczonej kwoty sumy wypłacane tytułem zaliczek na poczet należności z tytułu podróży służbowych. Pobraną kwotę pracownik kwitował na dokumentach pt. „delegacja służbowa” w rubryce „otrzymałem, data” i „potwierdzenie całkowitego rozliczenia należności z tytułu wyjazdów służbowych oraz innych dokumentacji”.

Powodowie nie podpisywali dokumentów in blanco; delegacje były podpisywane i składane w siedzibie firmy, gdzie następowało ich rozliczenie, minimum raz w miesiącu, wypłacano je gotówkowo, natomiast podstawę wynagrodzenia pracownicy otrzymywali przelewem na konto. Kierowcy nie byli rozliczani tzw. „kilometrówką”.

(dowód: zeznania świadka E. K. protokół z rozprawy z dnia 13.01.2016r. – k. 225 – 259, zeznania prokurenta pozwanej P. P. protokół z rozprawy z dnia 13.01.2016r. – k. 225 – 259, zeznania świadka J. D. protokół z rozprawy z dnia 13.01.2016r. – k. 225 – 259, zeznania świadka B. K. protokół z rozprawy z dnia 13.01.2016r. – k. 225 – 259, zeznania świadka L. M. protokół z rozprawy z dnia 13.01.2016r. – k. 225 – 259, zeznania świadka M. R. protokół z rozprawy z dnia 13.01.2016r. – k. 225 – 259, zeznania świadka B. S. protokół z rozprawy z dnia 13.01.2016r. – k. 225 – 259, zeznania świadka M. B. protokół z rozprawy z dnia 23.05.2016- k. 277 – 282, zeznania świadka A. M. protokół z rozprawy z dnia 23.05.2016- k. 282 verte - 286 verte, zeznania świadka A. P. (2) protokół z

rozprawy z dnia 24.10.2016r. – k. 335 – 337, zeznania świadka J. K. protokół z rozprawy z dnia 18.12.2015r. – k. 339 – 340, zeznania świadka J. T. protokół z rozprawy z dnia 3.03.2017r. – k. 346, delegacje służbowe – akta osobowe K. T., rozliczenia delegacji – akta osobowe K. T., delegacje służbowe – akta osobowe P. W. (2), delegacje służbowe – akta osobowe A. S., delegacje służbowe – akta osobowe A. D.)

(...) Sp. z o. o. w stosunku do powodów P. W. (2), K. T., A. S., A. P. (1) i A. D. wypłaciła wszystkie należności z tytułu ryczałtów za noclegi w kraju i poza granicami kraju w całości.

(dowód: opinia biegłego z zakresu księgowości, analizy finansowej, kadr i płac T. W.– k. 387 – 408, zeznania prokurenta pozwanej P. P. protokół z rozprawy z dnia 13.01.2016r. – k. 225 – 259)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów, których autentyczność nie budzi wątpliwości, a także na podstawie wiarygodnej opinii biegłego z zakresu księgowości, analizy finansowej, kadr i płac T. W.. Wiarygodność powyższych dokumentów została oceniona przez pryzmat twierdzeń stron odnoszących się do ich treści, a także ustaleń dokonanych na podstawie całokształtu materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków.

Sąd dokonał powyższych ustaleń także w oparciu o zeznania świadków J. D., M. K., E. K., B. K., L. M., M. R., B. S., M. B., A. M., A. P. (2) i J. T.. Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionych świadków, gdyż są one spójne, logiczne i konsekwentne, ponadto nie budziły wątpliwości i wzajemnie się uzupełniały.

Sąd miał także na uwadze dokument z akt sprawy IV P 328/15 z powództwa T. G. przeciwko pozwanej Spółce, toczącej się w Sądzie Rejonowym w Siedlcach IV Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, tj. z zeznań świadka J. K. znajdującego się na k. 339-340 (świadek zmarł przed przesłuchaniem go w niniejszej sprawie – k. 304). Zeznania te są wiarygodne w części w jakiej świadek zeznał, że pracodawca nie płacił „kilometrówek”, a także nie słyszał o podpisywaniu przez kierowców dokumentów in blanco. Świadek także zeznał, że kierowca uzupełniał pierwszą część delegacji, a pozostała końcowa część delegacji pozostawała niewypełniona, co jest tożsame z twierdzeniami pozostałych świadków, którym Sąd dał wiarę.

Zeznania P. P. prokurenta pozwanej spółki Sąd ocenił jako wiarygodne, ponieważ były one spójne i logiczne; ponadto znalazły potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów, a także wiarygodnych zeznań świadków.

Sąd odmówił wiary zeznaniom powodów K. T., A. P. (1) i A. D. w zakresie jakim zeznali, że byli umówieni z pozwaną na wynagrodzenie za przejechane kilometry, tzw. „kilometrówkę”. Przesłuchani w sprawie świadkowie - kierowcy zatrudnieni w pozwanej Spółce - zaprzeczyli, aby Spółka zatrudniała kierowców na takich zasadach; przeciwnie, zeznali oni, że rozliczani byli na podstawie druków delegacji, kart drogowych, zgodnie z Regulaminem Wynagradzania obowiązującym w Spółce. Ponadto powodowie także nie zaprzeczyli, aby wypełniali takie druki delegacji. Twierdzili oni, że wypełniali je in blanco, co nie znalazło potwierdzenia w zeznaniach świadków, którym Sąd dał wiarę w całości. Powodowie nie udowodnili w żaden sposób, aby wypełnianie druków delegacji miało taką formę. Twierdzenia powodów nie znajdują potwierdzenia również w zeznaniach B. S., która te pieniądze im wypłacała i oczekiwała podpisu dopiero po wypłaceniu im pieniędzy. Te zeznania są logiczne, gdyż dzięki temu świadek miała potwierdzenie, że kierowca otrzymał daną kwotę i potwierdził to swoim własnoręcznym podpisem. Inni kierowcy, przesłuchani w sprawie jako świadkowie, potwierdzili, że podpisywali druki w miejscu „otrzymałem, data” dopiero wówczas, gdy pieniądze zostały im wypłacone przez B. S.. Pieniądze były wypłacane kierowcom pojedynczo, co także przemawia za faktem, że powodowie nie widzieli wzajemnie, jakie kwoty są wypłacane innym kierowcom.

Sąd pominął dowód z zeznań powodów A. S. i P. W. (2), gdyż prawidłowo wezwani na termin rozprawy w dniu 3 marca 2017 roku nie stawili się.

Strony nie wnosily o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę roszczenia pracowników z tytułu ryczałtów za podróże służbowe stanowił art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o czasie pracy kierowców zgodnie, z którym kierowcy w podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowych i rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

Odnosząc się do żądań wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, podróż służbowa to każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy: a) przewozu drogowego poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, lub b) wyjazdu poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a w celu wykonania przewozu drogowego. Przy czym zauważyć należy, iż miejscowość, o której mowa w art. 2 pkt 4 lit. a, oznacza siedzibę pracodawcy, na rzecz którego kierowca wykonuje swoje obowiązki oraz inne miejsce prowadzenia działalności przez pracodawcę, w szczególności filie, przedstawicielstwa i oddziały. Natomiast pojęcie przewozu drogowego jest określone w rozporządzeniu (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego, zmieniającym rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 213/98, jak również uchylającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, s. 1, z późn. zm.). Przepis art. 4 lit. a tego rozporządzenia stanowi, że przewóz drogowy oznacza każdą podróż odbywaną w całości lub części po drogach publicznych przez pojazd, z ładunkiem lub bez, używany do przewozu osób lub rzeczy.

Definicje podróży służbowej zawierał również regulamin pracy obowiązujący u pozwanego w okresie zatrudnienia powodów. Oświadczenia o zapoznaniu się z Regulaminem Wynagradzania z dnia 18 stycznia 2007 roku, 10 października 2007 roku i 18 października 2012 roku zostały podpisane przez A. P. (1), z dnia 2 kwietnia 2009 roku - A. D., z dnia 21 lutego 2008 roku i 18 lipca 2012 roku - A. S., z dnia 21 lutego 2011 roku, 2 czerwca 2012 roku i 19 lipca 2012 roku - K. T., z dnia 10 marca 2008 roku i 18 sierpnia 2012 roku - P. W. (2). Treść ww. oświadczeń wskazuje, że powodowie zapoznawali się z zapisami Regulaminów Wynagradzania. Powodowie w żaden sposób nie podważyli prawdziwości przedmiotowych dokumentów, nie przedstawili żadnego dowodu na okoliczność, że nie znali zapisów tych aktów prawa wewnętrznego. Ponadto świadek A. P. (2) potwierdził, że dostęp do Regulaminów był swobodny, znajdowały się one w kadrach i każdy miał do nich wgląd, jeśli wyraził taką potrzebę.

Zgodnie z art. 21a ww. ustawy, kierowcy w podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku – Kodeks pracy.

Zgodnie z art. 77⁵ § 3 k.p. warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Na podstawie art. 77⁵ § 4 k.p. postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej, niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2. Przepis ten ustala minimalny standard świadczenia, ale odnosi się tylko do diety, a nie do zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków. Zaś zgodnie z art. 77⁵ § 5 k.p. w przypadku, gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej, odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

Brzmienie art. 77⁵ § 2 k.p. zostało nadane przez ustawę z dnia 26 lipca 2002 roku o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2002 roku, Nr 135, poz. 1146). Przed nowelizacją, przywołany art. 77⁵ § 2 k.p. zawierał upoważnienie do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe zasady ustalania oraz wysokość należności przysługujących pracownikowi z tytułu podróży służbowej na obszarze oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie, wydane na podstawie tak brzmiącego art. 77⁵ § 2 k.p., regulowało problematykę należności z tytułu podróży służbowych zarówno w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w sferze budżetowej, jak i w podmiotach gospodarczych. Zmiany wprowadzone ww. nowelizacją Kodeksu pracy wynikały m.in. ze zgłaszanej potrzeby odmiennego traktowania przypadków podróży służbowej odbywanej przez pracowników sfery budżetowej oraz pracowników sektora prywatnego (zwłaszcza kierowców transportu międzynarodowego). W uzasadnieniu do projektu nowelizacji Kodeksu pracy podkreślono, że obowiązujące przed nowelizacją uregulowania podróży służbowej były kwestionowane przez przewoźników głównie ze względów finansowych, gdyż wypłacane diety stały się elementem istotnie obciążającym koszty pracy i obniżającym rentowność przedsiębiorców. Zgodnie z intencją projektodawcy, decentralizacja kompetencji w zakresie ustalania warunków wypłacania pracownikom spoza sfery budżetowej należności z tytułu podróży służbowych, miała na celu racjonalizację wydatków pracodawców prywatnych. W związku z tym uznano, że przepis art. 77⁵ § 2 k.p. będzie zawierał upoważnienie ministra właściwego do spraw pracy do określenia, w drodze rozporządzenia, wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju i poza jego granicami (w szczególności diet, zwrotu kosztów przejazdów i noclegów, a także innych wydatków) tylko w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej. Natomiast ustalenie szczegółowych warunków wypłacania przedmiotowych należności pozostałym pracownikom miało zostać określone w układach zbiorowych pracy lub w regulaminach wynagradzania albo w umowach o pracę (uzasadnienie projektu, Sejm RP IV kadencji, druk Nr 665).

Nie budziło wątpliwości Sądu, że regulacje powołanych w stanie faktycznym Regulaminów Wynagradzania - obowiązujących w okresach zatrudnienia powodów w pozwanej Spółce - miały zastosowanie w przypadku naliczania i wypłaty świadczeń z tytułu podróży służbowych. Bezsporne było, że obowiązki pracownicze powoda polegały na przewozie drogowym towarów poza siedzibę pracodawcy.

W oparciu o tak ustalone uregulowania wewnętrzne pracodawcy biegły z zakresu księgowości, analizy finansowej, kadr i płac T. W. ustalił, że wszystkim powodom przysługiwały ryczałty za noclegi w ustalonych wysokościach, odpowiadających stawkom dla danego kraju i wszelkie należności z tego tytułu zostały powodom w całości wypłacone.

Biegły co prawda nie obliczył całościowo należnej i wypłaconej kwoty dla powoda A. D. z uwagi na brak prawidłowych danych źródłowych w postaci zapisów wykresów tygodniowych tachografu specyfikujących miejsca pobytu w czasie noclegu. Sąd jednak uznał, że znajdujące się w aktach podpisane własnoręcznie przez A. D. dokumenty delegacji, świadczące o odbytych podróżach, stanowiły wystarczający materiał dowodowy, aby przyjąć, że zawarte w nich kwoty stanowiły rzeczywiście należne powodowi ryczałty za noclegi, gdyż także na tej podstawie swoje wyliczenia dotyczące pozostałych powodów oparł biegły i stanowiły one wiarygodne źródło ustaleń biegłego. W świetle poczynionych ustaleń dotyczących powodów P. W. (2), K. T., A. S. oraz A. P. (1) Sąd nie miał wątpliwości, że także w stosunku do A. D. pozwana wypłaciła należne ryczałty w całości.

Opinia biegłego z zakresu księgowości, analizy finansowej, kadr i płac T. W. sporządzona w niniejszej sprawie była jasna i logiczna oraz oparta na przedłożonej dokumentacji. Dlatego Sąd podzielił dokonane w niej ustalenia i przyjął je za podstawę swojego orzeczenia.

Ponadto jako dowód zapłaty pozwana Spółka przedstawiła dowody w postaci „delegacji służbowych”. Wobec zarzutów powodów dotyczących nie wypłacenia im kwot wskazanych w dokumentach delegacji i twierdzeń, że były to dokumenty podpisywane przez nich in blanco, Sąd zbadał, czy pozwana wywiązała się z obowiązku zapłaty kwot wskazywanych w dokumentach „delegacji służbowych” znajdujących się w aktach osobowych powodów oraz kiedy podpisywano dokumenty pt. „delegacja służbowa” w rubryce „otrzymałem, data”. Zdaniem Sądu te dokumenty mają

walor pokwitowania uregulowanego w art. 462 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., zgodnie z którym dłużnik (w tym przypadku pracodawca), spełniając świadczenie może żądać od wierzyciela (w tym przypadku pracownika) pokwitowania.

Reasumując, Sąd Rejonowy uznał, że pozwana za pomocą podpisanych przez powodów „delegacji służbowych” udowodniła fakt zapłaty na ich rzecz wskazanych w nich kwot. Z drugiej zaś strony powodowie nie obalili domniemania wynikającego z art. 462 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. dotyczącego zapisów zawartych w dokumentach pt. „delegacja służbowa”. Przy wypłacie świadczeń z tytułu podróży służbowych oprócz kierowcy obecna była jedynie B. S., która zaprzeczyła, aby wypłacie pracownikowi tych należności nie towarzyszyło podpisanie powyższego dokumentu w rubryce „otrzymałem, podpis”. Pozostali przesłuchani świadkowie nie byli obecni przy wypłacie powodom diet i ryczałtów za noclegi, ani też przy podpisywaniu przez nich jakichkolwiek dokumentów wytworzonych przez pozwaną. Zatem nie mogli wiedzieć, czy i jakie kwoty każdy z nich otrzymywał od pracodawcy i z jakiego tytułu. Ponadto świadek J. D. zeznał, że podpisywał dokumenty pt. „delegacja służbowa” w rubryce „otrzymałem, podpis” po otrzymaniu odpowiedniej kwoty wskazanej w dokumencie, zaś nigdy nie podpisywał dokumentów in blanco. Powodowie nie udowodnili również, aby ktokolwiek ze strony pozwanej „zmuszał” ich do podpisywania tych dokumentów.

Odnosząc się do argumentu powodów, że całość ich wynagrodzenia była ustalana jedynie w oparciu o ilość przejechanych kilometrów, Sąd doszedł do wniosku, że zebrany materiał dowodowy nie wskazuje na taki sposób rozliczania się stron. Przede wszystkim „kilometrówka” nie została uwzględniona w żadnym dokumencie regulującym wynagrodzenie powodów. Świadkowie M. K. i E. K. zaprzeczyły, aby powodowie byli rozliczani z pozwaną tzw. „kilometrówką”, czyli w zależności od ilości przejechanych kilometrów. Wręcz przeciwnie, stały na stanowisku, że pozwany miał uregulowane warunki wynagradzania kierowców w Regulaminach Wynagradzania. Ponadto powodowie nie udowodnili, aby faktycznie miały miejsce takie ustalenia, co więcej, podpisywali oni oświadczenia o zapoznaniu się z treściami obowiązujących w pozwanej Spółce Regulaminach Wynagradzania.

Ostatecznie Sąd uznał, że pozwana udowodniła za pomocą podpisanych przez powodów „delegacji służbowych” fakt zapłaty na ich rzecz wskazanych w nich kwot.

Ponadto Sąd uznał za zasadne zarzuty przedawnienia roszczeń powodów, które zostały podniesione przez pozwaną Spółkę w odpowiedzi na pozwy, za czasokresy w tej odpowiedzi wskazane.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz wskazane przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Oдноśnie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu wskazać należy, że zgodnie z obowiązującymi przepisami generalną zasadą jest obciążanie tymi kosztami strony przegrywającej spór (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 3 lutego 2010 roku, II PK 192/09, Lex nr 584735 oraz z dnia 27 maja 2010 roku, II PK 359/09, Lex nr 603828).

Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd rozstrzygnięcie o kosztach oparł na przepisie art. 98 k.p.c. uznając powodów za stronę przegrywającą w całości.

Zgodnie z obowiązującym w niniejszej sprawie, na datę wniesienia pozwów, § 6 pkt 5 w związku z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.), wynagrodzenie pełnomocnika za każdą sprawę to kwota 1.800 zł, o czym Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku, zasądając od każdego z powodów ww. kwotę na rzecz strony wygrywającej proces.

Sąd odstąpił od obciążania powodów kosztami sądowymi na podstawie art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.